

Met of zonder schouders en knieën?

Het komt steeds dichterbij, een weekje met zijn drietjes naar Dubai. Tijdens de kerstdagen heerlijk verblijven in een mooie stad aan de rand van de woestijn met een gemiddelde temperatuur van 25 graden. Je zou denken dat we ons de afgelopen dagen alleen maar liggen te verkneukelen op dit vooruitzicht. Maar de aanloop is allesbehalve verkneukelwaardig! En zelfs dan moeten we niet zo lopen piepen. Maar we doen het lekker toch. Gewoon voor de leut! Neem ons de komende week vooral niet al te serieus!

Harold is nog ziek (nog nooit zo verkouden geweest!) en Timon staat stijf van de stress vanwege het afronden van een project op school inclusief presentatie in het Engels. 'Deterioration', hoe spreek je dat nu goed uit zonder een tongkneuzing op te lopen van heb ik jou daar? En Renate heeft nog steeds last van pijn in haar kaak (maar zelfs dat went).

Een maandje geleden alle paspoorten gecheckt, niks aan het handje. Die van Timon moet in maart worden verlengd, dus dat komt nog wel, dachten we... Maar vrijdag kwam ik er bij toeval achter toen ik het er met onze Marokkaanse vriendin Fatima over had: Timon komt hiermee de Verenigde Arabische Emiraten niet in! Je paspoort moet minimaal een half jaar geldig zijn. Slik! Beetje flauw om Timon 8 dagen te laten wachten op het vliegveld of terug te sturen in zijn eentje, dus een 'spoedaanvraagprocedure' ingezet inclusief de nodige extra euro's. Nu maar hopen dat de gemeente het paspoort ook echt op tijd klaar heeft...

Dan komt ook nog de eeuwige kofferinpakstress. Deze keer een bijzonder lastige. Ach en zucht. Je afvragen of de kleding over de knie, op de knie of boven de knie gedragen mag worden. Hele, halve of geen blote schouders? Wel of geen hoofddoek, nikab, boerka, boerkini... wat een dilemma's! Gelukkig weet onze lieve Fatima raad: die Dubaïanen kennen hun Pappenheimers wel. We hangen gewoon de toerist uit, die komen doorgaans wel weg met boven de knie en blote schouders. Toch voor de zekerheid (en uit respect voor de cultuur) ook kledingstukken met lange arms en beens mee. En in de moskeën hebben ze abaya's voor vrouwen en kandourah's voor mannen (heule lange 'overgooiers') die je mag lenen! lesiepiesie.

We vliegen om 06.30u in de ochtend want dan hebben we tenminste geen last van de files omdat we toch al om 04.30u (jippie!) op het vliegveld moeten zijn. Zullen we jullie allemaal even persoonlijk bellen als we op Schiphol zijn aangekomen? :o)

Van 0 naar 27 graden binnen 7 uur

Hoe kom je erop, een vlucht boeken om 6.30u in de ochtend? Hoe haal je het in je zotte hoofd? Euh, dat was ik (Renate). Om 2.30u ging de wekker en dit was het startschot van de gebruikelijke race tegen de klok. Gelukkig was Harold al om 01.40u wakker om de laatste 50 minuten in de gaten te houden of de wekker wel af zou gaan. De wekker is wederom geslaagd, vertrouwen is goed, controleren is beter, of zo iets. Getrouwd met een militair die nooit op tijd is maar altijd 5 minuten te vroeg (mensen die hem wat beter kennen, weten dat de meningen hierover behoorlijk verdeeld zijn), staat hij fris en fruitig druk te doen, heen en weer te lopen en stelt hij het liefst 100 vragen: "Kan die koffer nu dicht? Mag het al in de auto?" Als ik nog wat uit de berging wil pakken, blijkt die al hermetisch te zijn afgesloten. Hij is grondig te werk gegaan, laat niets aan het toeval over. Afsproken dat we om 03.00u gingen vertrekken, maar hij stond uiteraard al om 02.55u trappend van ongeduld bij de auto. Ik voel me opgejaagd, terwijl we zeeën van tijd hebben. Uiteindelijk trekken we om 03.05u de deur achter ons dicht. Twee uur later, zitten we halfgaar, suf en TE op tijd een belachelijk duur ontbijtje naar binnen te werken op Schiphol. Genoeg tijd om iedereen nog even te bellen zoals we gister voorstelden, maar we kregen zoveel tegengas van onze 'trouwe lezers' dat we er voor nu maar even van afzien.

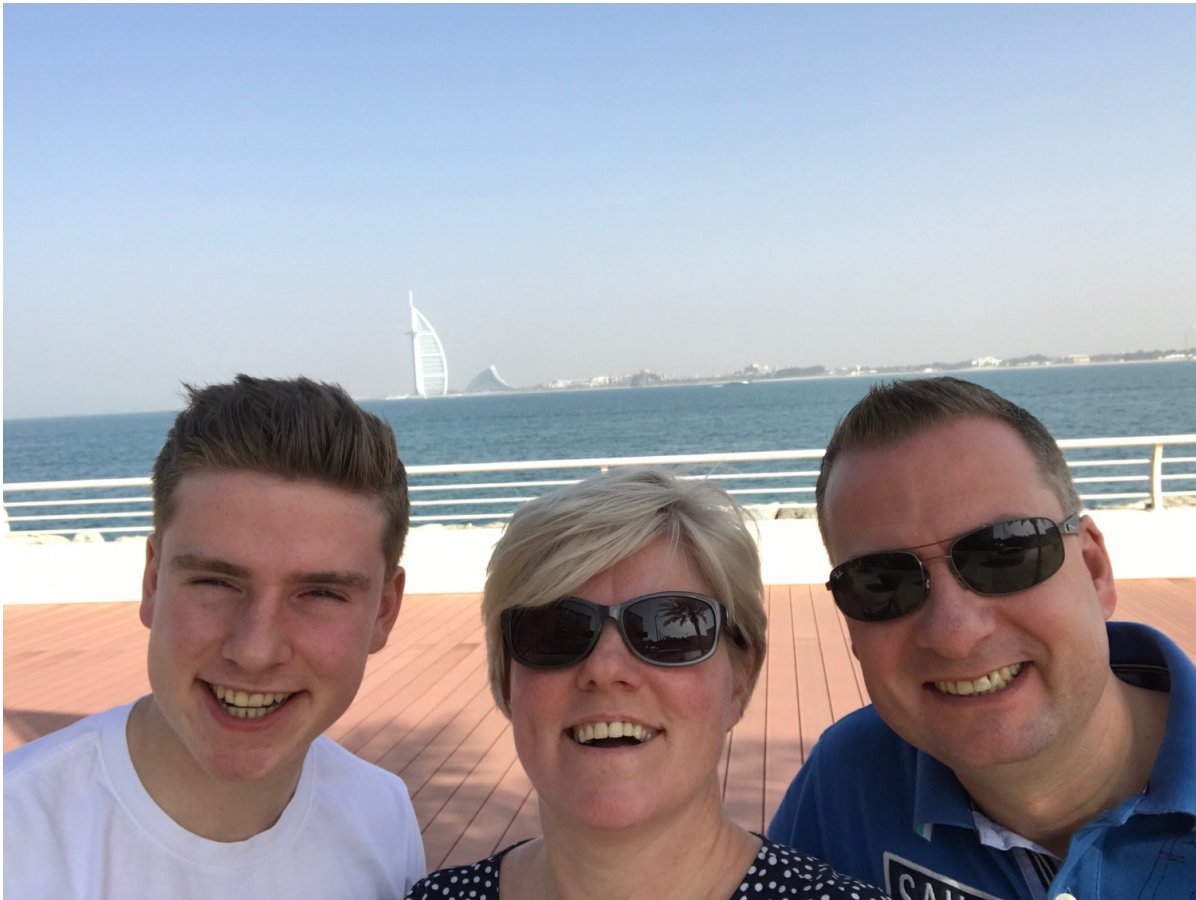
Inchecken, paspoortcontrole, bodyscan (met zonder handtastelijkheden...) en boarden gingen allemaal bijzonder soepel. Vliegen met Transavia is prima, want de vlucht is behoorlijk goedkoop. De stewardessen zijn uitermate vriendelijk maar als ze langskomen met de bekende snacks en sandwiches en je maag rammelt omdat de vlucht zeven uur duurt dan moet de 'poeplap' echt getrokken worden. Naast ons trekken twee echte Hollanders een paar zelf gesmeerde boterhammen uit de tas. Tsja, dat hadden wij ook kunnen doen! Op onze manier zijn we het geld wat we hebben bespaard op de vlucht zo weer kwijt. Ook nog even geprobeerd te slapen. Hahahaha, echt een grappig voornemen maar in de praktijk niet echt voor herhaling vatbaar. En die conclusie trekken we elke keer weer opnieuw.

Na bijna zeven uur vliegen landen we soepeltjes op Dubai Airport. Het was hier vandaag 27 graden, maar als wij aankomen, is de temperatuur al aan het dalen en gaat de zon al langzaam onder (tijdsverschil is +3 uur en de zon is al om 17.30u weg). Hier zijn we gelijk getuige van de Dubaieritis. Alles moet groter en megalomaner. Dus ook het vliegveld. We kijken onze ogen uit. Paspoortcontrole gaat soepel en na het ophalen van de bagage op zoek naar de autoverhuur. Ai, dat is een tegenvaller.

Die zit precies aan de andere kant van het vliegveld. Alleen te bereiken met shuttlebus of taxi. Snel een taxi genomen en na 15 minuten rijden zijn we bij de autoverhuur. Automaatje (Ford nogwat) gescoord en op weg. De inmiddels donkere avond van Dubai in. Bam jonguh, hatseflats zo de avondspits in. Het hotel is dichtbij zegt Renate nog... 😊. Drie kwartier nodig voor 4km door de Dubaiaanse avondspits en we zijn bij het hotel. 'Of we een upgrade willen naar twee kamers op de executive floor, frie of sjarsj (ofwel gratis en voor niks)'. Nou, wij zijn de beroerdste niet dus kom maar op! Twee prachtige kamers rijker, maaltijd in het hotel, ff shoppen bij een supermarkt voor wat 'late-night-snacks'. Waar Renate door menig Dubaiaan wordt bekeken als een attractie, er loopt dan ook niemand met een andere haarkleur dan zwart. Gelukkig zijn er nog geen kamelen voor me geboden! Anders word ik zo ingeruild! Nu zitten we moe maar voldaan op onze hotelkamer. Benieuwd wat de dag van morgen gaat brengen...

Foto: ons hotel

Vergapen en verdwalen in een handomdraai

Nou, daar heb je geen handleiding voor nodig, dat gaat hier heel eenvoudig!!!

Maar even beginnen bij het begin. Gisteravond gingen om 23.00u lokale tijd (dus 20.00u Nederlandse tijd) de luikjes toch echt dicht. We hadden ook een lange dag achter de rug. Vanmorgen om 7.30u wakker geworden van het licht, maar wel een uitgeslapen gevoel. Kortom, geen gevoelens van jetlag! Harold had voor vertrek een dagprogramma opgesteld. Bij vandaag staat er: "Vrij in beweging", hahaha. Je krijgt de militair toch gewoon niet uit de man! Begonnen met een beetje lummelen, langzaam opstarten en naar het ontbijt (met zijn tweetjes, Timon lag nog diagonaal te knoeren in zijn kingsize bed). Tijdens het ontbijt hebben we alle kledingvarianties voor Arabische vrouwen voorbij zien komen. Van hotpants tot boerka en alles wat daar tussen zit. Cultureel 'aha-momentje' voor ons 😊.

Ontbijt krijgt een dikke duim, zeer internationaal, ruime keus. Wat ons opvalt is dat hier de Indiërs het 'werkvolk' zijn. In de bediening, in het hotel en in winkels, vrijwel alleen maar Indiërs. Om 10.00u hebben we puberzoon voorbereid dat we op pad wilden. Hij wilde mee, dus hij moest zijn slungellichaam toch echt in beweging brengen. Ruim een half uur later kon de auto worden opgehaald (door een Indiër, want valet parking). Uitleg voor de oudjes, voel je gerust niet aangesproken: de auto wordt door het personeel ergens in de buurt geparkeerd, gewoon sleutels afgeven bij aankomst en als je vertrekt, halen ze hem weer op. Tenminste, die man hoorde toch bij het hotel...?

Daarna cruisen in onze rentwaggi door Dubai. Gelukkig hadden we geen route uitgestippeld, dus het

feit dat we steeds verdwaalden, viel onszelf in het begin nog niet eens op. Uiteindelijk kwamen we wel waar we wilden zijn, of de bestemming werd snel gewijzigd. Maar hoe kunnen we nou verdwalen?? Nou, eenvoudig! Je downloadt de speciale navigatie-app die Dubai gratis beschikbaar stelt en je gelooft er heilig in dat deze de juiste info geeft. Natuurlijk kun je midden op de snelweg linksaf slaan, de app zegt het toch!!! Als je bekijkt hoe men hier rijdt, verwacht je dat het ook nog waar is. Maar da is toch echt nie zo! En op het moment dat je linksaf moet slaan, rij je onder een brug door. Boven je zit de weg die je had moeten hebben... Tsja, de Verkenner die in zijn goede dagen kon navigeren op de sterren of door een keer zijn neus in de lucht steken en hij wist waarheen, is een beetje sleets geworden.

Een Burj Khalifa drive-by (de hoogste toren ter wereld) stond als eerste op de lijst, maar die hebben we redelijk snel geschrapt - flexibel als wij zijn - toen bleek dat we (weer eens) op de verkeerde weg zaten. Dan maar richting Palm Jumeira. Een palmvormig schiereiland dat men gewoon ff in de zee heeft gebouwd.

Foto: Palm Jumeira (van internet geplukt hoor! :o)

Onderweg langs het duurste ('slechts' 3.500 euries per nacht) en naar eigen zeggen mooiste hotel ter wereld, de Burj Al Arab. Met op het bijna hoogste punt een buitentennisbaan. Niet omdat het moet, gewoon omdat het kan! Naar binnen mag je pas als je er logeert of een tafel reserveert (een high tea kost slechts een luttele 100 euries per persoon), een beetje binnen neuzen zit er voor ons plebs dus niet in.

Foto: Burj Al Arab (zeilvormig gebouw) op achtergrond

Palm Jumeira is weer een staaltje vindingrijkheid. In de top van de palm staat het hotel Atlantis The Palm. Een be-la-che-lijk groot hotel. En ondertussen worden er links en rechts meer van dat soort loeigrote hotels gebouwd. Leuk om even langs te cruisen. Armpje uit het raam, stoer kijken en meedeinen op de nieuwste beats van Drake. En je niet laten ontmoedigen door de Ferrari's, Maserati's en Rolls Royces die je links en rechts inhalen.

Foto: Hotel The Palm Atlantis

Daarna stond de Dubai Marina (haven) op het programma, maar dankzij de app (of ondanks Harold...) hebben we ook die niet bereikt. Later deze week een nieuwe poging.

Na de lunch vol goede moed een poging gedaan om Dubai Marina te bereiken... mislukt. Dan maar weer een drive-by langs de Burj Khalifa... mislukt. Dan maar even de Dubai Mall binnenwippen voor een versnapering. Een parkeergarage van 10 etages met duizenden parkeerplaatsen, tot en met etage 8 allemaal bezet. Klein feitje: de Mall heeft 3 parkeergarages met in totaal 14.000 parkeerplaatsen! Na een half uur dolen bereikten we eindelijk de 9e etage, daar was het zowaar lekker rustig. En dan de Mall zelf... Waar moet ik beginnen? Uiteraard het grootste winkelcentrum ter wereld. Drie etages met o.a. 78 cafés, 62 fast food restaurants en 68 'gewone' restaurants, geeft dat een beetje een beeld? Oja, er zit ook een megagroot aquarium midden in de Mall, je mag gratis kijken door het glas van 8 meter hoog en 32 meter breed. Hier zwemmen haaien, roggen en nog meer 'sushi-to-be' in rond. En een prachtig kunstwerk van 24 meter hoog en 30 meter breed, genaamd 'waterfall'.

Foto: kunstwerk in Dubai Mall, een waterval

En tuurlijk, ook nog een kunstijsbaan van 60 bij 30 meter, waar het af en toe ook nog sneeuwt. Waarom ook niet?

Na ons bezoekje aan de Mall kwamen we erachter waarom weinigen bovenin parkeren... We moesten namelijk samen met honderden andere bezoekers in file weer negen etages naar beneden, luid toeterend als iemand niet snel genoeg doorreed. Bumperkleven, voorkruipen, inhalen, het mag hier allemaal, ook in de parkeergarage. Dus ook het vertrek kostte ruim een half uur.

We waren er wel klaar mee, de Burj Khalifa voor vandaag van de lijst gegoooid, dus de app ingesteld op ons hotel. En ja hoor, de app het weer afweten en ziedaar, we reden plots toch ineens langs de Burj Khalifa! Soms zit het mee!

Ook op de terugweg bracht de app ons op plaatsen die we niet kenden en waar we ook niet wilden wezen. Maar al zigzaggend en omrijdend door de stad bereikten we eindelijk weer ons thuis voor deze week. Nog even snel getankt (31 liter benzine voor een schamele 10 euro!!! Jullie weten wel wat wij meesmokkelen op de terugweg, alcohol drinken we toch vrijwel niet :o) Nu met de beentjes omhoog.

Van hoog naar nat

We hebben vandaag een vroege reveille omdat we op tijd kaartjes bij de Burj Khalifa hebben gereserveerd. Jawel, met afstand het hoogste door mensenhanden gebouwde torenflatwolkenkrabberding. Maar liefst 828 hele metertjes hoog.

Dus op tijd uit bed en met gezwinde spoed naar het ontbijt. Renate flirt wat met de eitjesbakkok en Timon laat even op zich wachten omdat hij zijn haar nog even in een mooie, superstrakke coupe moet macrameeën. Nadat we alle 3 een powershot (bestaande uit wortel, mint en mango) naar binnen

hebben gewerkt is het tijd om onze auto voor te laten rijden. Omdat gisteren nogal uitdagend was qua navigatie hebben we nu wat extra tijd ingeruimd om op tijd in de Dubai Mall (bij de toren) te kunnen parkeren. Maar inmiddels getraind als Renate is (jarenlange 'hoe-vind-ik-de-weg-training' van een geharde Verkenner) en wat beter georiënteerd op het wegennet van Dubai leidt er toe dat we ruim drie kwartier te vroeg aankomen in de Mall. Het feit dat het voor Dubaiaanse begrippen rustig is op de weg werkt ook wel in ons voordeel. Het is namelijk vrijdag, de rustdag in islamitische landen. Dan maar even rondkijken en langzaam op weg naar de ingang van de Burj Khalifa. Snel de tickets geregeld en wij zijn klaar voor de trip omhoog. Eerst nog even in de rij.

Langs een foto van de regerende sjeik van het land die 'Napoleontisch' net niet in de camera kijkt.

Daarnaast een tekst over het onmogelijke mogelijk maken met doorzettingsvermogen.

Tsja, als je zo poepierijk bent en zoveel macht hebt als hij, heb je niet zoveel doorzettingsvermogen nodig lijkt ons. Daarna de lift in. 124 verdiepingen schieten zovend voorbij met nagenoeg de snelheid van het licht. Eindstation: het uitkijkplatform op 425 meter hoogte. In de lift heeft Harold het geluk oog in oog (lees: adem in adem) te staan met een vrouw die waarschijnlijk gisterenavond een aantal half vergane reigers met aalbessensaus naar binnen heeft gewerkt. 'Die lucht!' zoals Geer zou zeggen... Als de liftdeuren zich openen, ontvouwt zich een spectaculair landschap aan onze ogen.

Supermoderne hoogbouw afgewisseld met woestijn en traditionele laagbouw zo ver het oog reikt. En zo heel ver is dat niet, het is heilig. Opvallend is het groot aantal nog in aanbouw zijnde gebouwen en het aantal bouwputten waar de komende jaren nog veel bijgebouwd gaat worden. Goede reden om over 10 jaar nog eens deze 'bizarre metropool' te bezoeken. Mooi, mooi, mooi is het daarboven! Maar dan wordt het tijd om weer naar beneden te gaan. Harold zou dit graag al basejumpend willen doen maar heeft daar A. het brevet niet voor, B. zijn parachute niet bij zich en C. kan hij de uitgang op de 124e verdieping naar buiten niet vinden. Dan toch maar weer met de lift naar beneden.

Tijd voor de lunch. Renate wil iets gezonds en scoort een heerlijke salade terwijl Harold en Timon de uitdaging aangaan bij Subway (Amerikaanse belegde broodjes). Timon neemt een 'footlong' Meatball Marinara waar zoveel gehaktballen op zitten dat een klein Afrikaans dorp daar een week van zou kunnen eten. De lunch smaakt heerlijk!

Na de lunch wordt het tijd voor het volgende (in dit geval figuurlijke) hoogtepunt. Het grootste (jawel het is echt waar) aquarium ter wereld.

Hier zwemmen roggen, haaien en nog meer diepzeelekkernijen rond. Waarom de haaien de rest niet opeet als zijnde 'spekkie-voor-het-bekkie' is omdat ze dagelijks goed worden gevoerd. Wat een spectaculaire bak met water en inhoud! Wederom kijken we onze ogen uit. Gelukkig hebben ze de king en queen croc (hij, jawel mensen 5 meter lang en 750 kilo schoon aan de haak) in een aparte ruimte een plekkie gegeven. Heel veel natuurschoon trekt aan ons voorbij en ook dit ziet er weer prachtig uit allemaal.

Als het 15.30u is staan we voor het dilemma. Terug naar het hotel of nog even rondhangen in de Mall, lekker eten en wachten op de spectaculaire show van de Dubai Fontein. We besluiten na wat gedimdam tot het laatste. We slenteren wat rond en besluiten te gaan eten bij Texas Roadhouse. Harold en Timon zijn wel toe aan een lekker stukje vlees. En ja hoor, wat een fantastische steaks krijgen we geserveerd, supermals en perfect gebakken. Mogelijk de beste steak ooit voor ons!

Dan is het bijna 18.00u... tijd voor de spectaculaire Dubai Fontein. Als we buiten komen ziet het werkelijk zwart van de mensen, duizenden zijn in afwachting van de show. Klokslag 18.00u begint het. De Arabische variant van Frans Duits zingt een Perzische dijenkletser en de fontein spuiten ritmisch de nattigheid de hemel in. Timon wacht nog even met filmen tot het echt spectaculaire deel begint. En dan, na 3 minuten... is het even plotsklaps voorbij als het is begonnen. We kijken elkaar aan vol verbazing. Was dit het nou? Ja dus! En Timon? Die moet nog steeds beginnen met filmen...

Moe maar voldaan zoeken we onze waggi op en cruisen de Dubaiiaanse nacht in op weg naar ons hotel.

Blij dat ik een meisje ben!

Vandaag gaan Harold en ik in de ochtend met zijn tweetjes op stap. Timon is nog moe van het 'clubben', die is alles verticaal aan het verwerken. Ik ben de dag begonnen met een inheems (of is het Indisch?) ontbijt, Bhin Massala. Is eigenlijk gewoon avondeten, maar dan als ontbijt. Goed dat ik het geprobeerd heb, ik weet nu dat ik het nooit weer hoef.

We hebben de Dubai Creek op het programma staan. We willen weleens de overtocht maken met zo'n typisch bootje, een abra. Maar eerst met de metro naar de oever. De metro is hier schoner dan schoon

en alles ziet er heel verzorgd en zelfs een tikkie sjiek uit. Maar wat voor mij als vrouw nóg leuker is, vrouwen (en kinderen) mogen overal in de metro zitten waar ze willen, maar ze hebben ook een eigen deel. Terwijl de mannen als sardientjes opeengepakt staan (zie foto, ontdek Harold!), zit ik prinsesheerlijk en ruim in het schaars bezette vrouwendeel. De scheiding is de roze streep op de vloer. Als een nietsvermoedende toerist toch in het vrouwendeel poogt te gaan zitten, krijgt hij (nog voordat zijn bips de zitting raakt!) boze blikken en desnoods een snauw: opbokken!

Het viel me al eerder op dat je als man een vrouw niet mag aanraken, ook niet per ongeluk. Dus als we staan te dringen in een rij en je krijgt als man een duwtje vanachter en raakt per ongeluk een Arabische vrouw aan (waarmee je niet bent getrouwd), kun je boze blikken én commentaar krijgen. Harold had het dus zwaar te verduren :) Ook zijn er vrouwen die niet in een lift stappen als er ook voor hun onbekende mannen in staan. 't Is wat.

Het metrostation waar we uitstappen, zit dichtbij de opstapplaats van het abra station. Een abra is een klein plat bootje waarvan je denkt dat 'ie elk moment kan gaan zinken, zo oud ziet 'ie eruit.

Er mogen 20 mensen tegelijk mee. Dat schijnt een paar jaar geleden wel anders te zijn geweest en toen viel er geregeld iemand af omdat de boot te vol zat. Maar aangezien nog niemand is verdronken, doen ze verder ook niet aan veiligheidsmaatregelen (een hekje, een loopplank voor het in- en uitstappen, ach joh, niet nodig!). En abra's botsen gerust tegen elkaar op, het maakt allemaal niets uit. We komen er al heel snel achter dat ook abra's zijn uitgerust met een claxon! En als je er toch een hebt.. het getoeter gaat ook hier maar door en door. Aan de overkant lopen we langs de kade. We komen door een gang met aan weerszijden stalletjes, alleen maar stalletjes en met alleen maar sjaals (hier moeten ze nog een lesje marketing krijgen). Als je gillend gek wilt worden, moet je door zo'n straatje lopen. Verkopers gaan voor je staan, willen in discussie als je vriendelijk bedankt, hangen een sjaal om je hoofd of op je schouder, pakken de sjaal niet aan als je deze terug wilt geven, willen met je op de foto... Maar willen natuurlijk vooral een sjaal (of heul veel sjaals) aan je slijten. En sommige worden zelfs boos omdat je doorloopt. Heb je je losgeschud van de ene verkoper, staat de volgende verkoper alweer voor je neus.

Heul, heul, heul irritant. Ik heb het ongeveer 20 meter volgehouden en ben toen een zijstraatje ingedoken.

Vandaag is het voor het eerst niet meer heilig en de zon brandt goed. Als blijkt dat het nog wel een eindje lopen is naar een volgend abra station om de kreek weer over te steken, besluiten we om de metro maar weer te pakken, ik pas me wel aan, zucht :o)

Onderweg naar het hotel scoren we een aantal lekker uitzierende broodjes voor de lunch. Harold vraagt of de paarse kleur van de bosbessen is maar dit blijkt aardappelzetmeel te zijn. Ook voor de kleine sheik nemen we - goede ouders als wij zijn - wat te eten mee want die heeft nog niets gegeten vandaag, het arme jonk. In het hotel aangekomen blijkt de kleine sheik nog steeds bezig te zijn met '1000-en-1-nacht' ofwel hij ligt nog te knoeren. Daar komt rapido verandering in als wij hem liefdevol doch beslist wekken.

We lunchen gezamenlijk en hangen dan even een paar uurtjes op de hotelkamer totdat we weer vertrekken voor het volgende hoogtepunt. En wat een hoogtepunt is dat. We vertrekken exclusief Alladin naar de Dubai Marina. Tot een jaar of 5 a 6 geleden was dit nog woestijn. Maar laat dat maar aan dit ondernemende volkje over. Graaf een gat in de grond, giet er wat water in, zet er wat luxe torenflats omheen en halleluja, Dubai Marina is geboren.

Een kunstmatig aangelegde haven met daaromheen een kilometerslange supermooie en schone boulevard, 200 restaurants en je kijkt je ogen uit. In één woord een sprookje.

We gaan ook nu weer met de metro, alleen moeten we wat langer reizen. Van de groene overstappen naar de rode lijn (wat overigens de enige twee metrolijnen zijn die Dubai heeft) en daar zoeven we de haven tegemoet. Totale reistijd 3 kwartier die (je raadt het al) ik zittend doorbreng in de ladies lounge en Harold staand in het stoere opeengepakte testosterondeel van de metro. Dan een stevige

wandeling en we stappen een moderne sprookjeswereld binnen. We willen graag de zon zien ondergaan in de Perzische zee, dus op weg naar het strand.

Even met de voetjes in het water en daarna terug naar de Dubai Marina. Inmiddels wordt het donker en met alle lampjes langs de kant en verschillende kleuren langs de torenflats is het geheel van een adembenemende schoonheid. We schuiven (als enige stel) aan bij Massimo's voor een Italiaans kerstdiner en genieten daar van een heerlijke maaltijd. Uiteraard afgetopt met het favoriete toetje van Harold, Tiramisu.

Na het eten pakken we de metro terug en uit solidariteit (of gewoon omdat er geen zitplaats was) moet ook ik de volle drie kwartier staan. Bij het hotel aangekomen botsen we tegen de favoriete bezorgservice van onze kleine Ali Baba aan, de McDonaldsbromfietskoerier. Als we de lobby binnenwandelen wordt ons een 'Merry Christmas' gewenst door het personeel. Op de kamer staat een peperkoeken kerstboom. Timon is verbaasd dat wij er wel een op onze kamer hebben gekregen en hij niet. Misschien dat het lampje 'niet storen' wat de hele dag bij zijn kamerdeur brandde, er wat mee te maken heeft? Het was weer een prachtige dag in het sprookje van die blonde, die knappe en die slungel.

Is 'ie snel of is 'ie snel!

Goedemorgen Dubai, Merry Christmas! Dit wordt ons op weg naar de ontbijtzaal van alle kanten toegewenst. Vandaag staat Abu Dhabi op het programma. Ook daar hebben we al veel mooie verhalen over gehoord en daar zit het pretpark Ferrari World met de snelste achtbaan in de wereld (want Abu Dhabi wil ook zoveel toeristen trekken als Dubai). Bij het ophalen van de auto wordt ons verteld dat het vandaag wel rustig op de weg zal zijn omdat veel families thuis zijn om kerst te vieren met familie en vrienden. En inderdaad, er is weinig verkeer op de snelweg. De snelweg begint zo'n beetje voor de deur van hotel en eindigt in Abu Dhabi (130 km verderop). Dus zodra we op de snelweg zitten, is het af en toe even opletten, maar we komen zonder dwalingen in Abu Dhabi aan. Lekker cruisen op de grotendeels 6- en 5-baans snelweg schiet lekker op. Na een dik uur rijden doemt aan de horizon Abu Dhabi op. Kleiner dan Dubai maar ook zeker groener. Een mooi voorbeeld is het groen in de middenberm van de snelweg. Deze tientallen kilometers groen worden continu van het nodige water voorzien want we zien kilometerslange waterslangen liggen.

In Abu Dhabi willen we graag even loeren bij het mooiste hotel van de stad Palace of the Emirates. Bij de poort aangekomen kijkt de bewaker minzaam naar mijn korte broek en vertelt ons dat we het terrein niet op mogen vanwege de kledingvoorschriften. "Maar we gaan niet uit de auto", probeert Renate nog. De bewaker blijft vriendelijk maar is onverbidlijk. En dat terwijl op hetzelfde moment toeristen, van schaars gekleed tot bijna naakt, doodvrolijk de poort in- en uit wandelen. Renate wil graag in discussie met de bewaker en hem wijzen op zoveel onrecht maar ik besluit weg te rijden. Waarschijnlijk de beste oplossing anders zouden we nu dit stukje moeten typen vanuit een Abu Dhabi-aanse kerker. Snel verzetten we onze gedachten en rijden via het presidentiële paleis (ook geen klein optrekje) naar de grootste moskee van de Arabische Emiraten en de nummer 7 moskee qua grootte in de wereld (en ja, ook hier heeft Dubai het nakijken). Aangekomen bij de Sheikh Zayed Moskee worden we alledrie even stil (en zoals jullie lieve lezers weten is het best lastig ons alledrie tegelijk stil te krijgen) van zoveel schoonheid. Wat een joekeloekes van een moskee. En wat is 'ie prachtig. Volledig in het wit, pas 9 jaar oud met ruimte voor 48.000 biddende gelovigen. Omdat Harold en Renate 'blootsknies' zijn, worden ze kosteloos in een prachtige Abaya voor haar en een Kandourah voor hem gehesen. Nederig en eerbiedig volgen we de stroom toeristen de moskee in. In een woord fenomenaal. Uiteraard zorgt Timon voor de mooie bijpassende foto's (jazeker, hij arriveerde als enige die in zijn gewone outfit het terrein mag betreden (spijkerbroek en lange trui, het is 30 graden :o) en een uur later

verlaten we de moskee. De laatste 20 minuten worden overigens besteed aan het wachten op Renate die naar het toilet moet. Helemaal in het verste uiteinde van de moskee naar een speciaal damestoilet. Daar zwaait de schoonmaakster de scepter met ferme hand dus het was even wachten tot ze aan de beurt was.

Dan op weg naar Ferrari World, het grootste overdekte pretpark van de wereld. En zoals de naam al zegt staat het park in het teken van Ferrari en snelheid. En dat hebben we geweten...

Na een voedzame lunch duiken we de pret in. Hier is ook gedacht aan kerst dus de 'Merry Christmasses' vliegen ons weer om de oren. Uiteraard beantwoorden we die allemaal met evenveel vriendelijkheid.

Dan is het tijd voor de eerste rollercoaster, even warmdraaien. Helaas kan Renate niet mee, die moet op de tassen passen. Ze baalt enorm (uhuh!). Zeker een mooie achtbaan waar op 2 sporen tegen elkaar geracet wordt. Uiteraard wint het karretje van Timon en mij glansrijk! Dan door naar, jawel, de allerallerallersnelste achtbaan van de wereld. De Formula Rossa. Wagentjes aan elkaar geplakt als ware het een Formule 1 auto van Ferrari. Het eerste rondje zitten Timon en ik op de tweede rij. En dat is voor zo'n eerste keer maar goed ook! Van 0 tot 240km in 5 seconden! We worden werkelijk weggekatapulteerd en gaan met bijna de snelheid van het licht over het spoor. Wat een snelheid, wat een rush. Kraaiend van plezier besluiten we nog een keer te gaan. En omdat we zogenaamde fastpasses hebben, weten we dat we niet lang hoeven te wachten, denken we. We besluiten nu te wachten op een plekje helemaal voorin de karretjes. En dan.. gaat 'ie stuk. Er moet gerepareerd worden. Renate ziet vanaf het platform buiten (zij is verantwoordelijk voor het vereeuwigen van de beelden) dat twee mannetjes met zo'n golfkarretje het terrein in tuffen en op de achtbaan klimmen. Beetje controleren hier, beetje schroefjes aandraaien daar, beetje duwen, beetje trekken, duimpje omhoog, hij kan weer! Eerst even een testritje, ja de boel vliegt niet uit de bocht, er kunnen weer mensen in. Timon en ik krijgen hier niets van mee en wachten geduldig af. Al met al wordt de baan na een half uur weer vrijgegeven. Gelukkig zitten we niet in de eerste bemande rit, je weet maar nooit. Dan zijn we eindelijk aan de beurt. En dit ritje is zo mogelijk nog spectaculairder dan de eerste keer. De glimlach (met uiteraard diverse kleine vliegjes tussen de tanden) is niet meer van het gezicht af te slaan bij Timon en mij. Snel naar Renate. Daarna vergapen we ons aan de duurste Ferrari ooit (schamele 4 miljoen euro), wonen we een prachtige acrobatische show bij en 'pakken' Timon en ik een derde spectaculaire achtbaan met de grootste looping ter wereld (Flying Aces, alsof je in een dubbeldekker zit van de Rode Baron). Om het geheel af te toppen nog een laatste keer, in het donker dit keer, de Formula Rossa. Opnieuw een geweldige beleving. Ik probeer nog of de huurauto ook zo snel kan als de Formula Rossa, maar besluit me toch maar te houden aan de toegestane 120km per uur.

Het was weer een prachtig dag!

2e kerstdag in Dubai

Vandaag langzaam opgestart, beetje gelummeld. Rond 11.30u in actie gekomen, er staat een middagje waterpark op het programma. Dit waterpark zit naast dat belachelijk grote hotel Atlantis op Palm Jumeira. En wat denk je, het waterpark is al net zo belachelijk groot als het hotel. Hotelgasten kunnen gratis naar binnen, wij moeten een vette entree betalen. Het is een prachtig aangelegd park van 17 hectare met glijbanen die je hotseklots door elkaar schudden. Neem bijvoorbeeld een glijbaan waar je 60 meter steil naar beneden valt. Je rug raakt nog net de glijbaan. Of eentje waarbij de grond onder je voeten vandaan wordt getrokken en je recht naar beneden in een donker gat valt en ook nog even een looping meeneemt. Ook kun je met zijn tweeën een wedstrijdje doen in een dubbele glijbaan. Timon was 0,3sec sneller beneden dan Harold. Dit is uiteraard een zware tegenslag geweest voor Harold, langzaam maar zeker wordt zijn zoon overal beter in.

Uiteraard heb ik (Renate) me aan dit alles niet aan gewaagd, ik moest nog nodig een boek lezen in de schaduw, ook belangrijk. Wel heb ik samen met Timon de 2 kilometer lange lazy water ride gedaan. Je weet wel, in zo'n grote zwemband (eentje met twee gaten, dus gezellig saampjes) al dobberend door zo'n kronkelige waterweg. Was knettergezellig!

Wat ons al dagen opvalt, is dat het eigenlijk - gezien het nu het toeristenseizoen is - toch redelijk rustig is qua toeristen. Overigens niet vandaag in het waterpark. Toch was het niet te druk. Nederlanders kom je hier niet veel tegen, wel veel Aziaten. Als ze hier niet op vakantie zijn, dan werken ze wel in de hotels, winkels en horeca. Je waant je bijna in Azië i.p.v. in Dubai!

Toen de zon onderging rond 17.00u, hielden we het voor gezien. Maar ja, dan weer door de drukke avondspits terug naar het hotel. Al met al, incl. 'voedzame' maaltijd van McDonalds, toch weer twee uur gedaan over 30 kilometer. Waarbij Harold twee keer zo eigenwijs was om een afslag te nemen die Timon en ik beiden afraadden. En dus moesten we twee keer omrijden. Het is dus niet de slechte landkaart en ook niet de slechte app die ons doet verdwalen, het is een eigenwijs Keldermenneke. Toegegeven, hij staat onder grote druk, hij moet toch elke keer maar weer twee belangrijke mensen op

de juiste plek zien te krijgen, dus we vergeven het hem wel weer. Ook deze keer weer!

DINSDAG 27 DEC 2016, 6:14 PM

Vandaag is onze laatste volle dag in Dubai. Wat een geweldige week hebben we gehad in een land ver, ver van Zwollywood. Een land met echt een andere cultuur, onverstaanbare taal, bijzonder aardige mensen en toch zijn we blij dat we morgen weer naar ons koude kikkerlandje gaan waar de discussie over Sylvana wel of Sylvana niet zo'n beetje de boventoon voert.

Maar eerst nog wat plannen uitvoeren vandaag.. Onze Dzejngis Kan wilde graag een ochtendje niets doen (slapen is ook nietsdoen) en bleef achter in het hotel. Zonde van onze tijd, we wilden nog even het Dubaiaanse wereldje induiken. Wij hadden een tripje gepland naar The mall of the Emirates dat tot de opening van de Dubai Mall het grootste overdekte winkelcentrum ter wereld was. En inderdaad het was opvallend hoe klein dit winkelcentrum was....NOT. Ook hier veel pracht en praal en honderden winkels en restaurants. En om het geheel af te toppen hebben ze een eigen indoor skibaan die, je raadt het al, de grootste ter wereld is. Ongelooflijk dat dit kan bestaan in een land waar de temperatuur zelden onder 20 graden komt. Samen met Renate op jacht naar een nieuw handtasje/clutch/mobieltelefoontasje (jawel alles in een aub). Nu hebben ze daar heel, heel, heel veel winkels met tasjes/clutches/telefoonopbergapparaatdingessen maar geloof maar niet dat het ons gelukt is de juiste te vinden. Wel hebben we genoten van het prachtige winkelcentrum. Daarna terug naar het hotel om te kijken of Aladin inmiddels wakker was.

Inderdaad hij was wakker en bijzonder goed gehumeurd.....mwoah, niet echt. Timon ga je vanmiddag mee? Neuh was het antwoord.

Toen even de kracht van het negeren/de stilte ingezet en daar kwam hij al. Hij wilde toch mee.

Waarschijnlijk gedreven door een hongerige pubermaag.....

We wilden graag naar Global Village. Een amusements/themapark waar 70 landen een eigen paviljoen hebben. Zeg maar een soort wereldtentoonstelling in het klein. Bijna 40 minuten gereden om vervolgens tot de conclusie te komen dat het park pas om 1600u open ging. En we waren er al om 1330u. Geen zin om zo lang te moeten wachten dus snel door naar het tweede item van de middag. Miracle Garden. Gelukkig niet zo ver van Global Village. Daar aangekomen keken we elkaar aan. Dit lijkt wel een soort pretpark (en we hadden een prachtig park met mooie bloemen en planten verwacht) en dat wilden we nu juist niet. Ok, besluit snel genomen.

Timon wist nog wel een leuk plekje om supercars te kijken. Dus hup verder in de auto (not so supercar zeg maar....) en door.

Aangekomen bij een tweede hands auto winkel met allemaal supercars. Of we even naar binnen mochten Timon en ik? Ja, hoor geen probleem zij de vriendelijke dame.

En toen viel onze mond open, 2e hands Lamborghini's, Ferrari's, Aston Martins en nog veel meer moois. En om het geheel af te toppen een Koenigsegg Agera (prijs nieuw 1,6 miljoen euro....). Als je het hebt over toys for the boys.....likkebaardend lekker!

Snel nog even naar een winkel ernaast en jawel daar stond hij te glimmen in de etalage, een Bugatti Veyron. Prachtig apparaat! Wat een auto.

Bijgekomen van de carchase door naar het hotel waar we ons gingen voorbereiden op het afsluitende diner van de avond. Dit hadden we geboekt in het Hyatt Regency op de 25e etage in een ronddraaiend restaurant. Wat een prachtige afsluiting met een ongelooflijk mooi uitzicht. Goed eten (beetje dure wijn voor Renate) en prima bediening.

Daarna naar het hotel en voorbereiden voor de laatste nacht. Morgen staat ons een 9 uur lange vliegreis te wachten inclusief tussenstop in Varna, Bulgarije.

Oogjes dicht en snaveltjes toe. Slaap lekker!

Oost, west, ...

We zijn weer thuis. De terugreis verliep voorspoedig. De huurauto moest weer aan de ene kant van het vliegveld worden afgeleverd en daarna moet je er (met taxi) 10 minuten omheen rijden om bij de juiste terminal te komen. Jaja, het is niet voor niets het grootste vliegveld van de wereld. En voor het geval je het nog niet wist, ze hebben plannen om een nieuw, NOG groter vliegveld te bouwen in Dubai.

Een week geleden, toen we aankwamen in Dubai, werden we bij de taxistandplaats door zo'n ik-ben-de-taxi-regelaar-neus meteen doorgestuurd naar de luxe zwarte taxi's. Waarom? Daar kom je wel achter bij het afrekenen. Gisteren probeerde zo'n grappenmaker het gewoon weer en we maakten hem heel vlot duidelijk: zien we eruit als ezels? Nou dan! Hij begon te lachen en wist: ze hebben me door. Dus kregen we een 'gewone' taxi met een jongedame als taxichauffeur. Ze keek lief en eh.. dat was het. Ik (Renate) begon nog tegen haar over de vele verkeersdrempels in de stad (want die zijn er, bij elk verkeerslicht, ook op de vierbaanswegen), maar kreeg nul reactie. Ze kwam niet verder dan 'Hello' bij het instappen en 'Bye' bij het uitstappen. En helpen met de koffers zat er ook niet in. Gelukkig heb ik twee krachtige mannen bij me, dus ik had er geen last van ;o). Maakt allemaal niet uit, de prijs sprak ons Hollanders een stuk beter aan. We waren veel, maar dan ook veel te vroeg bij de juiste terminal (onze militair kreeg het op de heupen en wilde het liefst al 5,5 uur voor vertrek richting vliegveld - dat op 4 km afstand ligt - Timon en ik hebben het met moeite kunnen uitstellen tot 4 uur voor vertrek) en het inchecken ging iesiepiesie. Maar bij de douane word ik (Renate) altijd wat zenuwachtig. Waar je ook komt, de meeste beambten kijken zo nors en zijn niet echt wat je noemt warm en hartelijk. Na de paspoortcontrole richting de bagage- en lichaamsscanner. Handbagage op de band, sieraden en riemen af en door de lichaamsscanner. Die begon te piepen toen ik erdoor moest. Achter de scanner stond een bebaarde beambte met zo'n halve wandelstok (weet niet hoe ik het anders moet noemen) me te gebaren dat ik terug moest. 'Shoes off' was het enige wat hij zei. Terug, schoenen uit. Ze moesten door de bagagescanner, dus ik had een lege bak nodig waar mijn schoenen in konden. Ik begin al onrustig te worden. Ik weet dat mensen achter mij staan te wachten, dus ik wil snel handelen. Ik zie een lege bak en gooi er zo mijn schoen in. Paniek alom, de bak was al bezet (er lag een horloge en een portemonnee in van de volgende passagier, oeps, niet gezien!), dus de bagagescannerfunctionarisdouanier ging in sprint achter mijn schoen aan. Daarna weer ongemakkelijk giebelend door de detector en die ging doodvrolijk weer af. De douanier met de stok vond het wel goed zo, ik mocht door en hij begon zowaar een beetje te glimlachen. Hehe, ook weer gehad. We konden rustig onze handbagage verzamelen en ik stond nog een beetje na te ouwehoeren over mijn schoenenwerp act. Tot ik werd geroepen door een geheel in het zwart gesluierde dame die me al net zo nors aankeek. Meekomen! Wie? Ik? Discussiëren begin ik maar

niet aan, dus ik liep gedwee mee naar een ietwat groot uitgevallen pashokje waar we met zijn tweeën naar binnen gingen. Het gordijntje ging dicht. Ze had zo'n handscanner bij zich en ging daarmee over mijn kleding. Toen ze eenmaal had geconcludeerd wat de reden was van het afgaan van de metaaldetector (beugelbeha), mocht ik gaan. Pfew!

De vliegreis richting Amsterdam zou 9 uur moeten duren inclusief tussenstop in Varna (Bulgarije). Maar we hadden geluk, vanwege gunstige wind was er minder brandstof nodig, die tussenlanding was niet meer nodig. Dus in plaats van 23.30u was de touch down op Schiphol om 22.15u. En daar was het toch rustig! Het leek wel of we de enige vlucht waren die aankwam. Na een lange weg zigzaggend door de luchthaven kwamen we eindelijk bij de paspoortcontrole... Dikke rijen mensen stonden voor ons te wachten. Op het bord werd aangekondigd dat de wachttijd 30-35 minuten was. Aansluiten maar. Gelukkig viel het mee en konden we binnen 10 minuten richting bagagehal en hup, naar huis.

Dubai was een mooie ervaring. Het weer is er heerlijk in deze tijd van het jaar (ideale bestemming voor zoonbidders!). Een zeer schone (de schadelijke smog daargelaten) en gastvrije stad waar je op de meeste dagen op vrijwel elk moment van de dag in de file staat. Grootst, hoogst, duurst, langst, snelst, Dubai wil in alles vooroplopen. Dus moet je ook blijven bouwen en aanleggen. Nog hogere gebouwen, nog grotere themaparken, nog meer pracht en praal. Hoezeer we ervan genoten hebben, ons hebben verbaasd en vergaapt, daarin slaan ze ons inziens toch wel door. Na een week in deze wereldstad zijn we blij dat we terug kunnen naar ons niet-zo-grote Nederlandse stadje met ons bescheiden optrekje. Hier slapen we nog steeds het lekkerst van allemaal!

Bedankt voor het lezen (en de reacties) op onze belevenissen. Wij vinden het leuk om voor onszelf bij te houden wat we doen op vakantie en het is leuk om dat te delen met familie, vrienden en en kennissen.